

Детската агресия и състоянието на обществото Масонски поглед върху проблема

Бр. Рад.

Л.: „Свобода” п.н.62, О.: Пловдив

Живеем в трудно време. Когато човек мисли едва ли не само за физическото си оцеляване, когато болшинството от хората живеят на прага на бедността и е много трудно да се спазват завещаните от предишни поколения морални ценности и норми. Нещо повече, в днешно време човечеството като, че ли се връща много назад в своята ценностна система.

В началото на еволюцията при човека агресивното поведение изиграло голяма роля за неговото приспособяване. Но когато се огледаме наоколо и видим свят, изпълнен с насилие и конфликти, ненавист и недоверие между хората, безсмислените кръвопролития и тероризъм, с основание започваме да се съмняваме в ролята на агресията като „ правилен „ избор за оцеляване.

Наблюдаваме тотален регрес по отношение на човешките взаимоотношения и в личностен и в цялостен социо-културен план. Моделите на поведение все повече се променят в полза на насилието, целите оправдават използваните средства, цената на човешкия живот спада с такава скорост, с каквато се покачва цената на жадуваната цел.

Всички трусове в обществото рефлектират най–болезнено върху децата.

Много от тях нямат нужните условия за да изживеят пълноценно своето детство. Загрижени за всичко друго, на родителите им остава все по-малко време да се занимават пълноценно със своите деца, да ги обсипят с нужното внимание и любов.

Логично е децата да търсят своето място под слънцето, да искат да се изявяват и утвърждават.

А къде са положителните примери, които да следват? Не намирайки опора в нещо положително, социално значимо и цялостно, те се обръщат към неподходящи образци за поведение. Възприемат неподходящи модели за подражание и оттук първите стъпки към отклонение от правилния път на поведение.

Стига се до неизбежен сблъсък с обществено приетите норми на поведение. Незачитането на съществуващите морални ценности и норми води до постепенно деградирание на обществото като цяло.

А това е трудно сравнимо с нещо друго и е много страшно.

Децата, като най-невинните и незащитени същества усещат най-ясно това, което се случва.

Негативните примери за следване не водят до нищо добро. Все по – често в информационния поток с който ни заливат медиите, заема постоянно място една тема, която буди основателна тревога – това е проблемът за насилието, агресията която се шири около нас и ни изпълва с безпокойство.

Масовото излъчване на насилие по телевизията(филми, предавания, реалити шоу), компютърните игрите изпълнени с насилие – това са областите към които се насочват децата.

Нарастването на проявите на насилие, в които участват подрастващите, прави този проблем изключително остър и болезнен. Още повече че агресивното поведение е постоянен спътник и на училищния живот.

Все по – често ставаме свидетели на жестоки и безпричинни сбивания, водещи до леки и по – тежки повреди, на грубо отношение към преподаватели, родители и други възрастни.

Хуманизмът в обществото се проявява само тогава, когато се случи нещо страшно и непоправимо.

На фона на непрекъснато нарастваща детска престъпност у нас и намаляването на възрастовата граница на извършителите, става ясно до колко тревожен и значим е разглежданият проблем, в който и масонското движение носи своята отговорност както за изричането му на глас, така и за неговото преодоляване, базирайки се на особеното съхраняване на мистичната връзка между: творението, божественият морал и силата на Великия Архитект действаща в света.

ЗА АГРЕСИЯТА КАТО АТРОПОЛОГИЧНО ПОНЯТИЕ.

Агресивна е всяка форма на поведение, насочена умишлено, преднамерено към друго същество с цел да му причини вреда, да го нарани физически или психически. Това може да бъде обида, присмех, иронично подхвърляне, унижаващо индивида, причиняване на физическа болка, телесно увреждане, убийство. Независимо дали действието ще се увенчае с успех, ако има умисъл, съзнателно намерение за причиняване на вреда, за предизвикване на нещо неприятно, това е агресивен акт.

Агресията /лат. aggression- нападам/ се проявява във взаимоотношенията между индивидите, също и между групи, класи, нации. Агресивността е враждебност, която масонското движение отхвърля, и се бори срещу нея със всички средства.

Определя се като специфична форма на поведение, което се изразява в демонстрация на неприязън или на груба сила спрямо друго, с намерението да му се причини психическа или физическа болка, вреда.

Агресивността създава тревожност, защото поражда опасност. „Във всички случаи агресивното поведение между индивидите изразява неадекватно адаптиране в обществената среда, но същевременно и неуравновесен характер у човека.

Агресията е проява на липса на установени социални и морални чувства, привички на културно поведение. Тя може да се дължи и на развито чувство за малоценност, което индивидът се стреми да компенсира с агресивно поведение. Това се наблюдава не само в условия на групов живот, но и в събития с широк мащаб. /Хитлер компенсира своята невротична и малоценна личност с агресия/" / Пиръов,Г., Л.Н.Десев Кратък речник по психология, София, 1981г., 277стр./

Агресията е заложена биологично у човека, но не за всички хора и не при всички ситуации постъпките са агресивни, защото агресивното поведение е преди всичко социално- психически детерминирано. Дали и как ще се прояви агресия зависи от социално- психически фактори в развитието на човека, респективно на детето. Агресивността е социално обусловено качество на личността и поведението, което е характеризира с използване на сила с цел да се нанесат вреди на хора или предмети, а в по- широк смисъл агресията е явление в сферата на обществения живот.

Агресията е израз и на слабост, компенсира дефицити- нерешени проблеми, комплекси, прикрива страха. Агресивната личност се стреми да компенсира недостига на любов- сега или в миналото, също е и страх от загуба на любов. Думата „агресия“ е антоним на думата „любов“. Агресивността е и израз на стремеж на личността да изглежда силна пред другите, да си „извоюва“ авторитет. Същевременно е форма за предпазване от усещаната опасност. Човек компенсира страха със сила, агресия, нападение. Агресивната личност е с висока степен на тревожност, която компенсира с още по- голяма агресивност, получава се т. нар. ескалираща агресивност.

Агресивността включва злонамереност. В основата ѝ стоят мотиви като: гняв, възмущение, ненавист, обвинение към другите. Тя може да бъде насочена и към самия себе си- така възникват самообвиненията, които при определени условия довеждат до насаждане на комплекс за малоценност и опити за самоубийство. Може да е провокирана от неприятни събития; вследствие на раздразнение; в защита на притежанията. При определени условия агресивността може да се превърне в черта на характера. Оценката на дадени действия като агресивни се определя от традициите, идеалите, вижданията на дадено общество.

ПРЕКЪСНАТА ВРЪЗКА

Прекъснати ли са връзките между семейството, училището и обществото или все още не са доизградени, за да функционират адекватно на новите обществени реалности и предизвикателства?

Каква е функцията на училището - само да образова или и да възпитава?

Съгласни ли са и способни ли са учителите да се нагърбват и с възпитателни функции в тяхната работа или предпочитат да не се намесват в тази област от изключителен приоритет на семейството?

Къде е мястото в тези отношения на масонското движение, което играе от столетия просветна и морална опора, като самото то е призвано да бъде стожер на морала и мира в обществата?

На всички тези въпроси масонското движение трябва да даде бърз отговор, а кризата на ценностите, която продължава в нашето общество и се отразява и на разпадането на авторитета на нас самите като духовни и особено духовно просветени хора, и на невъзможността да се намери ясен, приемлив и работещ отговор на посочените въпроси.

И до като умните се наумуват децата растат под въздействието на улицата и масовата култура и прилагат в поведението си най-тиражираните образци за "успешно" поведение.

Преди всичко не бива да забравяме, че обществената среда в която израстват младите хора днес е много силно заредена с проявите и фактите на насилие. Това е все още среда и неприветлива картина на груби мафиотски сблъсъци и перманентни убийства, разчистване на сметки и гангстерски войни на фона на почти пълно безсилие на обществото и на държавните политически институции и правоохранителни органи да реагират адекватно на тези явления и да се справят с организираното насилие и престъпност.

В общественото пространство и медиите се наслагва усещането, че обществените институции и държавни органи, призвани да подържат реда и законите в страната, са по-слаби и неефективни в битката с престъпността и изпитват сериозно затруднение и безсилие да се справят с организираната престъпност и насилието; да наложат с инструментариума, с който разполагат, върховенството на закона и уважението към обществените морални норми над престъпния произвол и законите на саморазправата.

Това системно и неконтролируемо насилие на макросоциално равнище оказва много силно и сериозно ерозиращо въздействие и на микросоциално ниво – то предопределя моделите за грубо и насилническо поведение в междуличностните отношения и култивира определени стереотипи и модели на поведение в съзнанието на младите хора и подрастващите. Постоянното демонстриране в социален план, че грубият е по-силен, че наглият успява, че в света и обществото цари грубата арогантна сила и може да успее в живота само този, който дръзко, решително и смело нарушава общоприетите норми и правила се отразява трайно върху формирането на съзнанието на подрастващите и въздейства върху тяхното възпитание. Така се формират трайни нагласи, които имат когнитивен, емоционален и волеви елемент - те са едновременно светогледни стереотипи, особена чувствителност и модел за подражание и поведение.

Пред очертаната картина от факти и симптоматични явления, които се свързват в ясно изразена тревожна и възходяща тенденция всички ние продължаваме да се питаме – къде са корените на този изблик на насилие и агресия спрямо другия, проявявани от ученици и млади хора днес в нашето общество? Защо и как се стига до подобно драстично неуважение към човека и незачитане на елементарното му лично достойнство и дори до хладнокръвно погазване на изконното му и ненакърнимо право на живот?

Как така сред толкова млади и необременени все още от живота хора - неугнетени и неподтиснати от трудните и неразрешими понякога житейски ситуации, етични дилеми и морални проблеми, покълва такава воля за насилие и жажда за агресивно доминиране над другия?

А може би те твърде рано попиват агресията от заобикалящата ги среда, усещат липсата на правила и безсилието да се спазват те в обществото и се възползват от сивата зона на безразличието, апатията и безотговорността, които създават морален хаос и липса на устойчиви правила? Усещат духовната криза на ценности и морални норми в обществото, раздвоението на възрастните и безсилието им да им покажат положителен модел за справяне с житейските проблеми и предизвикателства на живота. Така по лесно избират да следват закона на грубата сила и да се справят в живота според правото на силния, а не чрез силата на правото?

При някои от тях, безспорно, агресията е и защитен механизъм – обратната на пасивността и апатията форма за справяне със стреса и проблемите на възрастовото развитие, личностното израстване и социализацията.

Всичко това ни показва, че за духовното израстване и развитие на младите хора отговорността преди всичко е на възрастните - на родителите, на обществото, на институциите на училището и медиите и атмосферата, която създават възрастните хора в тях. Уродливите и грозни картини на детското насилие в училище са духовните плодове на безсилието на възрастните и на обществото като цяло да живеят според елементарните морални норми и да демонстрират успешни модели на този нормален и почтен живот, които да са приемливи и за техните деца. За всичко това сме отговорни и ние членовете на масонското движение в България, а защо не и носещи част от вината за всичко това. Както някога Достоевски беше казал това: "Всеки е отговорен за всичко пред всекиго!".

Наш масонски дълг е да работим в тази най-фина област на човешките и междуличностни взаимоотношения възвестявайки божественият мир и баланс между хората и Великият ни Създател. Основното което всеки един масон носи в себе си е : на първо място познанието и самоусъвършенстването и на второ място : работа във услуга на Архитекта на вселената и взаимопомощ.

Именно поради това сме длъжни, ние членовете на масонското движение да бъдем носители на висок хуманизъм и отговорност във възпитаване на цялото общество със всички средства, чрез просвета, чрез социални дейности имащи за цел превенция на семейството и децата, ограмотяване на цялото общество в духа на миротворството.

Възпитанието на децата трябва да има за първоначална цел формирането на характера. Детето се нуждае от образци. Трябва да разглеждаме детето, както и естествено всеки човек, като психосоматична битийност и цялост, като абсолютно творение на Създателя.

Масонското движение и самото братство дава духовните средства за очистиането и усъвършенстването на човека, за да стане той духовен, т.е. духоносен, просветлен от благодатта на Архитекта -а не интелектуалец или псевдоинтелектуалец – т.е. псевдодуховен човек.

Движението на свободните зидари от векове работи именно на този градеж, за свят пропит от любов и човеколюбие.